

As

Peter De Voecht

Je legt een foto van me op de tafel om mee te liegen:
dit is geen foto van mij. Het is huid en schaduw

lijf en verleden. Ik verberg achter een matige
glimlach een gezicht dat schichtig als een hagedis
onder een steen kruipt. Zeg me niet dat ik
die steen ben. Ik ben een onbestaande groet

op een postkaart. Laat de wereld maar vergelen.
Gisteren was een blauwe leugen in zomersneeuw
nog wat ik mezelf beloofde, vandaag staan mijn ogen
vol eelt van het ontzien. Ik lik cirkelvlammen op

je oude film. Er is geen triestere plaats
dan een brandplek. Geen grotere waarheid

dan het gebrek daaraan. Ik wil de wereld
verrassen met de geur van polaroid, laat
wat leeft slecht verlicht worden, kies de eerste
versie van de manier waarop het verhaal

dat ik van je verkies, dat geen beeld kent,
zich tot onhoorbaar ritme ontpopt.

Begraafplaats der verloren dingen

Kinha de Almeida Guimarães

Op de begraafplaats der verloren dingen
vond ik onlangs mijn autosleutels, een krant, en jou
verscholen achter de vorige dag en mijn eerste kus
in je handen een gebroken kam

waardoor ik het niet meer droog hield
alsof droogte goed is hoorde ik je zeggen
maar ik wilde zo graag een woestijn zijn
dat mijn vensterbank vol stond met cactussen

naast je zag ik ijsschotsen groeien
je zuchtte: die zijn we ook al kwijt
en achter je verschenen vlinders
en planten zo mooi dat ik vergat
waar we waren

jij keek me aan en daarin zag ik haar
en die dag waarin we haar verloren

bij bosjes

Lies Van Gasse

Stil staan de bomen in het bos,
weerloos als oude mannen,
ver van het plankenhouten huis, de heuvel,
de omgevallen rand met keien,
de opgezette zee,

stil, als in een opengebroke oerwoud.
Ze hebben geen gewicht.

Bijna vallen ze om. Het mos trekt
honderden streepjes door de bladeren
en overgroeit, als koraal, hun wortels.
Ik voel mij door een verende bodem zakken.

en dan plots, een lichtinval, de wereld klapt,
ik moet mij opplooiën, als in een koffer.

Bijeen

Roland Jooris

In samenhang
afzonderlijk

eensklaps
 een deur
dan slaat alles
weer dicht

lippen zeggen
wat ze niet kunnen
uiten, ze houden een
uitbundige inwendigheid
voor zich

bilzweet

Bert van Raemdonck

De zin zegt zelf
hoe hij het liefste wil beginnen,
en wij doen hier niets anders dan die woorden
in een koor van Griekse klanken
samen laten zingen

Wij kunnen alleen luisteren en wuiven
en alle grijze Honda's tellen,
gehoorzaam op de achterbank, met zweet tussen de billen
plakkend aan wat lijken moet op een soort koeienleer

Een poedel aan de voeten en de adem van je oma
die alles over vroeger en de mensen uit het oude Zingem
probeert uit te leggen

Zo kijken wij hoe door het raam van deze rode Simca Talbot
lantaarnlicht een streepjescode seint
in een plafond vol kaas met gaatjes,
zo doden wij de tijd

En aan de horizon is er een Nederland
waar je met pudding in twee kleuren
aan kinderen uit kan leggen hoe apartheid ooit
en bijna doodgewoon vanachter op een bus begon

Wij breken onze tong in twee gelijke delen,
één doet er wat de zin zo graag wil zeggen,
één sluit het lied abrupt af
met een gong

Brief aan de tijd

Jan Geerts

tijd, denk nog eens aan mij
wanneer ik voorbij zal zijn
en iedereen mij vergeten is

overal waar ik ging, waart gij ook
maar op de foto's van ons met twee
sta ik telkens alleen

herinnert gij u nog hoe we
naast elkaar zaten op de bank
achter in de tuin, we zwegen

keken naar het gras
aan onze voeten
en lachten om niets

we wisten dat we niet gemaakt
waren voor elkaar
maar enkel voor onszelf

tijd, wees nog een keer gul
en vul de lege plek
die ik weldra zal zijn

en als het waar is dat gij
alle wonden heelt, doe dat dan
voor hen die ik achterlaat

tijd, uw schaduw wordt dun
zoals elk hart houdt ook gij
vroeg of laat op

gij krijgt het laatste woord
fluister het in mijn oor en beloof me
nog één ding, nog één dag

Carrièreswitch

Frank Van Den Houte

hij oogde klein achter zijn contrabas
en op een dag viel zijn muziek aan scherven
zijn honger stak hij in een regenjas

de virtuoos was een gebroken glas
zijn strijkstok ging vervaarlijk aan het zwerven
hij oogde klein achter zijn contrabas

languit gelegen in het blauwe gras
besloot hij toen zichzelf maar aan te werven
zijn honger stak hij in een regenjas

van harlekijns met parelmoeren das
wou hij het gekke bekken trekken erven
hij oogde klein achter zijn contrabas

en toen dan zijn besluit genomen was
liet hij in zich de snarenklanken sterven
zijn honger stak hij in een regenjas

hij werd een malle meester in een klas
en kon verdriet uit kinderogen verven
hij oogde klein achter zijn contrabas
zijn honger stak hij in een regenjas

Catharsis

Johan de Boose

1

Dit verlang ik
te scheppen
scheppen deze kamer
ruim scheppen bloot scheppen
jou herscheppen

Zie de rommelige vlek waarop ik leef
Hoor de drank die dreunt in een kop die ik tors

Ik geloof in al die sprookjes
dat de ochtend alles wist
wat gisteren begon
alles uitwist wat ik weet

Rondom is het koud, mensen!
Houdt iemand daar soms
van eerlijke koude
koude zonder redding?

Ooit, er was eens ooit

Ooit kan vroeger zijn
of straks
Ooit is soms nooit
Nu is straks nooit meer

Geef een warm wit laken
om al dat blootgewoeld verlangen te

om te wachten tot de wekker stilvalt

Ik wil zo graag iets vinden,
iemand vinden, bijvoorbeeld
jou zonder meer
herschape

De ruzie

Femke Vindevogel

ik stap uit mijn kamerjas
de ochtend binnen
in de straat schuifelt verkeer
het asfalt glanst

een sinaasappel wordt
voor mijn voeten overreden
en ik beseft dat ook

fruit slechte dagen kent
ruitwissers zwiepen
als haastige metronomen
regen tegen fietsers

ik wou dat ogen ook ruitwissers hadden
dat de tijd zich keerde,
en zie

sap stroomt weer de sinaasappel in
het fruit rolt in een boodschappentas
en draagt zich naar de winkel

de kamerjas omhelst mijn lijf
ik ga achterwaarts de trap op
lakens kruipen naar mijn borst

scheuren dichten zich
lijm wordt opnieuw sterk,
houdt ons bij elkaar

De Vierde kamer

Maud Vanhauwaert

dat toen we die nacht in dat park
dat park met het kasteel
het kasteel met de vijver
de vijver met de eendjes
de eendjes in de lage mist

dat toen we in dat kasteel
het ene verlichte raam zagen
het raam met die gordijnen
die weerspiegeld trilden in de vijver
alsof er zich iemand achter bewoog
die maar niet slapen kon

dat we onze kleren uitdeden
ons voorzichtig lieten zakken
in het water en wilden zwemmen
naar het licht van die droomloze
kamer om te verdwijnen
in de lege maan, de hoge mist

de lege maan, de hoge mist

De vrouw van de visser droomt

Charlotte van den Broeck

De visser is afwezig
en ik heb geleerd hoe een lege schelp te smeken
om een echo van water, ben er bedreven in geraakt

ondertussen kan ik mijn ogen verdrinken
in de herinnering aan een geluid – sonate voor piano
zijn vingers breken op Scarlatti, ik lijm
ze aan elkaar tot aanraking en zie hem niet

in zijn afwezigheid hangen de lieslaarzen slap
aan een haak bij de deur als het uitgegeten karkas
van de speervis, die hij ook vandaag niet

naar huis brengt, hongerig, in afwachting
heb ik mijn borstkas blauw geverfd

*

Wat ik niet weet, waarom
maar de visser is in zijn afwezigheid bezig
lichamen naar de kust te dragen

hij moet ze hebben opgehaald uit diep water
want ze spreken een zoute taal en wonen nauwelijks
in wat huid, rafels, kalkgele ogen, ze zeggen
dat ze met de sterren meeliepen tot ze in het donker vielen

zoals de zon nu op de lichamen valt
worden ze samengedrukt met hun schaduwen

meer kan de visser niet doen dan schaduw
op schaduw leggen
hij wacht tot het droogt

Het gedicht De vrouw van de visser droomt van Charlotte van den Broeck bestaat uit 9 delen. De jury beoordeelde enkel de eerste twee delen. Het volledig gedicht is in zijn geheel te lezen in *Het Liegend Konijn*, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 52-60.

Dwang

Charles Ducal

Je weerzin hangt over de avond
als een zeurend kind over zijn bord.
Kon je maar opstaan,
dit scherm, deze kamer verlaten

en elders opduiken als een man
die een vrouw mooi kan maken,
een stem die het dak openschuift,
een loopjongen fluitend op weg

om een mand op te halen, waarin
voor iedere dag een brood is gelegd.

Maar je weerzin hangt over de avond,
wetend dat hij niet opstaan mag
tot het bord leeg is gegeten.

Zo is beslist, lang geleden.

Daarna mag je spelen, eer niet.

Eik

Paul Demets

Hij heeft mij uit zijn hout gesneden. Ik heb hem
in mijn vingers. Ruik stoel en tafel. Ik voel hoe hij
de leuning greep. De tik, de droge klap op mijn
schouders. Hij deed mij op eigen poten staan,

wortelen op tegels. Ik schuifel, vang heel zijn gewicht
terwijl hij nu verzonken zit. Zijn vingers die vertakken.
Zijn blik waar zij dagelijks op inhakte. Hij boog en brak.
Mijn hoofd leent zijn nerven. Zijn handen worden schors.

Wie haalt nu neer, hanteert de bijl? Dit huis kruipt in mijn botten.
De stoel die ooit weer boom zou worden, schilfert.
Zijn mond zakt open als hij slaapt. De kamer bewaart
ons zwijgen. Traag groeien de wijzers terug naar elkaar.

Met geen stokken kan je een woord naar buiten krijgen.

Fin de siècle

Frouke Arns

Toen Wenen van mij was en de stad vol met mensen
landde ik als een vogel op een terras en zag

hoe niemand enkel uit zichzelf bestond
elke vinger vond een huid, elke blik een oog

en in het hart van al dat reilen was ik een losgeslagen
continent; verdronk mijn kijken

achter zonnebrilglazen, slikte mijn klanken
weg met elke slok, dwong mezelf

mijn telefoon te laten:
holle kijkdoos van enen en nullen.

Toen de zon louter nog in stenen huisde
en de stad gestold was tot goud, zag ik

in een ruit het meisje alleen
gekleed in oude huid.

liedje

Anne Büdgen

zie de mannen met de zorgeloze monden

ze haten alles achter elke werkelijkheid
ze rollen zich rondom de dichtstbijzijnde tijd
ze praten over voetbal, zon en buien

zie de vrouwen met kordate handen

zij zuchten als de wereld kantelt in mijn lach
zij liggen als een kat in de hoeken van de dag
zij schillen appels, doen wat moet gebeuren

laat mij zwoegen met de mannen
brullen bij bier en hoe het was ook zo houwen

laat mij drinken met de moeders de vrouwen
ik scheur zandbakken met kinderen open
vouw vloeken uit soaps, huiver uit parasols

ik schuif een splinter in de vinger van de ochtend
vraag niemand iets

Metamorfose

Jan M. Meier

hoe herinnert de sneeuw zich
nog de sneeuw van vorig jaar
anders alweer in die eendere witheid

er zijn alleen maar vragen
en tekens die ons terecht wijzen
waar we niet wezen moeten

tenzij we tastend leven
met het penseeltje van de archeoloog
met de metamorfoses van chaos en orde
met het diepste dreggen van de dichter
duiker naar het zeldzame diepzeewoord

dat bovengebracht zijn glans verliest

zo gaan we door desondanks
tot ook wij verbrokkelen
stof onder het microscopisch lichte licht

op de koffie

Marieke Maerevoet

mijn moeder heeft de rollen omgedraaid,
ze is mijn kind geworden, een kleine dochter
veilig vastgeriemd in een stoel van zorg op maat
of nog voor de avond valt slapend in een spijlenbed
waar ze zonder hulp niet in of uit meer raakt.

als ik met haar de lange gang trotseer van het huis
waar ze een kamer heeft, lijkt ze mijn moeder weer.

ze woont niet, ze logeert. ze blijft niet lang,
ze heeft geen tijd. ze moet nog zoveel,
wassen, strijken, ramen zemen.
soms vraagt ze me waarom ik op de koffie kom,
wie ik ben en of ik misschien haar dochter ken.

Open huis (huis clos)

Vicky Francken

als ik een vlag in de tijd plant
is het meestal geen feest

de gordijnen met hun plooiën
zijn een voorbeeld voor me

als ik beweeg lopen de kleuren uit

wanneer de schaduwen zijn overgestoken
kan ik opstaan

als een lui roofdier
was ik mijn gezicht, mijn voeten
en mijn handen met mijn handen

het water rimpelt uit de kraan als zilverfolie
ik verwacht dat het kreukt
als ik het oprol

wie tegen een deur praat
praat alvast niet tegen de muren

het is hier zo goed
geïsoleerd

dat de rook van een kaars
stil blijft hangen als je hem uitblaast

poème à tiroirs

Renaat Ramon

in iedere lade ligt herinnering
ligt veel wat liefdevol vergeten is
dode brieven een vergeeld gezicht
ansichten die afstand hebben uitgewist

alles wat weerloos verzameld werd
alles wat vervallen is verbeurd verklaard
lichtschuw en schroomvallig zichtbaar
vol verlangen om eindeloos te vergaan

vaag verlaten in de tijd toch
bestemd voor een eeuwigheid
stof stuk voor stuk stof
voor een dinggedicht

Stilte

Marc Tritsmans

gisteren trof ik haar nog onverwacht
in een afgelegen hoekje van de wereld
en van de tijd lag ze blijkbaar door iedereen
vergeten en onaangeroerd terwijl ik haar

toch lang en steeds wanhopiger had gezocht
en wat me opviel: hoe loodzwaar zij hier
tussen de bomen hing, hun kruinen wat
liet doorbuigen en hoe zij overduidelijk

verongelijkt en op weerwraak belust
de wereld haar wil oplegde zoals je
iemand met een kussen welbewust

het ademen belet: de wind, de vogels
en ik, wij zwegen met ons allen
onder haar nietsontziend gewicht

Weg

Erna Schelstraete

denk niet dat ik iets achterlaat
enkel wat woorden blijven hangen
op de muur een lichte vlek

waar de foto hing van de dag
waarop we voor altijd, en die
van de verre zee waar we

onze toekomst achterlieten
telkens weer reisden we vergeefs
erheen om ons terug te vinden

ik neem mee wat rest, mezelf
zonder het hart dat ik aan jou brak

jij zit in mijn fijne rimpels
in mijn haar het eerste grijs

ik weet niet, mijn lief,
hoe lang het duurt voor ik herstel

van wat over is

Bronvermelding

As – Peter De Voecht

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 236.

Begraafplaats der verloren dingen - Kinha de Almeida Guimarães

Poëziekrant, 42ste jaargang, nummer 5, september-oktober 2018, p. 66.

Bij bosjes – Lies Van Gasse

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 75.

Bijeen – Roland Jooris

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 114.

Bilzweet - Bert van Raemdonck

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 194.

Brief aan de tijd – Jan Geerts

Poëziekrant, 42ste jaargang, nummer 4, juli-augustus 2018, p. 107.

Carrièreswitch - Frank Van Den Houte

Het Gezeefde Gedicht, november 2018.

Catharsis 1 – Johan de Boose

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 36-37.

De ruzie - Femke Vindevogel

Poëziekrant, 42ste jaargang, nummer 4, juli-augustus 2018, p. 34.

De Vierde Kamer – Maud Vanhauwaert

DW B; 163ste jaargang, nummer 1, maart 2018, p. 72.

De vrouw van de visser droomt - *Charlotte van den Broeck*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 52-53.

Dwang – *Charles Ducal*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 84.

Eik – *Paul Demets*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 80.

Fin de siècle – *Frouke Arns*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 18.

Liedje – *Anne Büdgen*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 1, april 2018, p. 65.

Metamorfose – *Jan M. Meier*

Deus Ex Machina, nummer 165, 2018, p. 74.

Op de koffie – *Marieke Maerevoet*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 163.

Open huis (huis clos) – *Vicky Francken*

Poëziekrant, 42ste jaargang, nummer 4, juli-augustus 2018, p. 83.

Poème à tiroirs – *Renaat Ramon*

Poëziekrant, 42ste jaargang, nummer 3, mei-juni 2018, p. 35.

Stilte – *Marc Tritsmans*

Het Liegend Konijn, 16de jaargang, nummer 2, oktober 2018, p. 222.

Weg – *Erna Schelstraete*

Het Gezeefde Gedicht, september 2018.

